

Avraam – Tatăl tuturor credincioșilor

Gânduri extrase din Comentarii Biblice pe diverse cărți ale Scripturii

Povestea lui Avraam este esențială, căci ea creionează tiparul credinței mântuitoare. Și observăm foarte clar cum Dumnezeu îl închide treptat în neputință și activează în Avraam o credință care se ancorează DOAR în Domnul și deloc în om sau vizibil. În același timp observăm zbaterea lui Avraam și tendința sa firească de a se ancora și în ceva vizibil (Agar și Ismail de exemplu). Dar Domnul invalidează orice soluție firească, orice sprijin din lumea vizibilă, și îl închide pe Avraam într-o neputință totală. Timpul trece, Avraam de la 75 de ani ajunge la 99 de ani și se gândește că îi vine ceasul să moară. Sara înaintea și ea în vârstă și d.p.d.v. biologic nu mai poate avea copii. Promisiunea este reînnoită: din tine și din Sara vei avea un copil! NEPUTINȚA UMANĂ e totală. Credința se poate ancora DOAR în Domnul. Dar ca neputința umană să fie mai accentuată, are loc și incidentul cu Abimelec. Avraam este derutat de faptul că Sodoma este distrusă chiar dacă după mijlocirea lui Domnului i-a promis că nu o va distruge dacă va găsi acolo 10 oameni neprihăniți. Avraam nu știe că acolo nu sunt 10 oameni neprihăniți și nici faptul că Lot a fost scăpat. Și Avraam se tulbură, își pierde pacea și încrederea în Domnul și alege calea trăirii prin vedere. Și ajunge să o dea pe Sara de nevastă lui Abimelec, când Domnul cu câteva zile în urmă îi promisese: *din Sara vei avea un fiu!* Avraam este aproape să strice totul după 25 de ani de așteptare. Ce se va întâmpla? Domnul intervine miraculos, chiar fără să fie chemat și Sara și Avraam sunt scăpați în chip minunat. Dar rămâne o întrebare. Domnul a arătat prin intervenția Sa (care a însemnat și vindecarea femeilor din zonă și deschiderea pântecelor lor) că POATE. Dar oare va mai vrea acum când Avraam a gafat-o atât de tare chiar după întâlnirea cu Domnul din cap.18? Avraam este dezbrăcat și de PUTERE și de MERITE. Avraam este adus în punctul zero. Rămâne un singur lucru: încrederea neclintită DOAR în Dumnezeu: în îndurarea, puterea și credincioșia Sa! Și Avraam crede pe Domnul și perseverează în acest tip de credință. Și pe baza ACESTUI TIP DE CREDINȚĂ este socotit neprihănit, și pe baza acestui tip de credință se declanșează PUTEREA lui Dumnezeu care aduce viață din morți și îl aduce pe Isaac în ființă și Își împlinește promisiunea. Ce minunat! Deci punctul ZERO creionează TIPARUL credinței mântuitoare! Și suntem MÂNTUȚI doar prin credință! Credința este TOT ce ne trebuie. În rest, pe baza acestei credințe, PUTEREA LUI DUMNEZEU face totul. Deci strădania noastră nu este să facem totul ci să operăm cu acest tip de credință. Strădania Duhului nu este să ne susțină să facem totul ci să ne învețe această credință. Pe baza ei, puterea Domnului va face totul. E clar că taina punctului zero definește ceva central din lupta noastră spirituală.

○ Promisiunea lui Isaac

Dacă ne gândim că Isaac a fost răsplata lui Avraam pentru anii săi de credință și așteptare nu am înțeles NIMIC. Domnul i-a descoperit lui Avraam încă din Gen.15 că El este singura Sa răsplată cea foarte mare. Isaac a venit ca un bonus, ca o mângiere vizibilă. Dar în anii de dinainte

Domnul deja lucra în fiecare zi la inima lui Avraam curățind-o, aducând-o mai aproape de El, dezvăluindu-i tainele Sale. Nașterea lui Isaac a venit ca o nouă provocare, dar și ca un context prin care Avraam a putut să vadă și mai bine slava și puterea Creatorului. Nu Isaac, ci slava Domnului revelată prin Isaac a fost o NOUĂ răsplată în cunoașterea Domnului pentru inima credincioasă a lui Avraam.

.....

Ne amintim de nou de Avraam. De ce când Dumnezeu îi vorbește de Isaac, el râde și spune: *trăiască Ismail înaintea ta!* În primul rând pentru că limita PUTEREA LUI DUMNEZEU. I se părea imposibil ca Dumnezeu să-i dea un copil din Sara, acum la bătrânețe. El era mulțumit cu Ismail. Nu era răzvrătit față de Domnul. Credea în continuare în Domnul. Era mântuit. Se putea lipsi de Isaac! Dumnezeu oricum era singura sa fericire, oricum el nu merita nimic, oricum Dumnezeu nu-i era dator cu nimic, oricum el aștepta cetatea veșnică la învierea morților! Se mulțumea cu o promisiune împlinită SECOND HAND, la mâna a doua. Dar Dumnezeu NU PUTEA ACCEPTA acest lucru. Era în joc, în primul rând, demnitatea și onoarea Sa de Dumnezeu. Dacă promisiunea Sa față de Avraam S-a împlinit prin nașterea lui Agar din Ismail, ce fel de Dumnezeu era El? Ce mesaj transmitea El tuturor celor care trebuiau să calce pe urmele credinței lui Avraam? Am comentat adesea că Avraam și Sara puteau recurge la metoda AGAR înainte de a primi promisiunea că va avea un fiu. De asemenea, în Gen.15, Avraam a crezut că fiul va fi din Sara. Pe baza acelei credințe a fost socotit neprihănit și Domnul i-a dat un fiu. În primul rând față de sine, Dumnezeu nu putea să accepte un asemenea final pămânesc al vieții lui Avraam. În joc era și percepția lui Dumnezeu de către Avraam. În mod indirect, Dumnezeu din mintea lui Avraam, Acela care a împlinit promisiunea prin Ismail, era un Dumnezeu mai puțin glorios, un Dumnezeu limitat în putere, un Dumnezeu care promite ceva ieftin pe care-l poți cumpăra oricând prin puterile tale. Avraam considera că nu mai avea nevoie de nașterea lui Isaac din Sara, dar avea cumplită nevoie de ea. Avraam avea nevoie de această experiență pentru a putea continua drumul aventurii credinței! Dar DUPĂ minunea nașterii lui Isaac, Avraam a putut atinge pe muntele Moria apogeul credinței uimind pe îngeri, pe toți oamenii și chiar pe Dumnezeu Însuși! Dumnezeu avea noi provocări pentru Avraam, noi culmi, noi înălțimi, noi răsplătiri, noi binecuvântări și promisiuni cu care vroia să-L onoreze. Fără nașterea lui Isaac, Avraam nu putea merge mai departe. Mai avea nevoie de un an de așteptare...Era vorba de fapt de 3 luni....Dar pentru Avraam însemna reînceperea drumului chinuitor al trăirii prin credință....Dar de ce era chinuitor? Căci în prima parte a drumului crezuse că Dumnezeu POATE, dar Dumnezeu nu intervenea...Și atunci s-a gândit că NU VREA, și a rezolvat singur problema prin Agar. Și de la Dumnezeu NU VREA...a ajuns la Dumnezeu NU POATE. Multă vreme a crezut că Dumnezeu POATE să îplinească promisiunea prin Sara. Dar se gândea: oare VREA prin Sara? Și Dumnezeu care nu spusese prin SARA, parcă îl încuraja că prin Sara (Sara a fost salvată din haremul lui Faraon prin intervenție divină!). Și Dumnezeu tăcea. Și el s-a gândit că poate nu vrea. Dar acum iată că Dumnezeu îi spunea: EU acum VREAU!....Multă vreme Avraam a așteptat acest: Acum VREAU! ..dar nu a venit. Dar iată că în

sfârșit a venit acest: EU VREAU ACUM! Dar paradoxal..acum nu mai vrea Avraam! De ce? Pentru că după o lungă și chinuitoare și dezamăgitoare așteptare, Avraam a interpretat răspunsul lui Dumnezeu: Nu vreau acum! Prin NU VEAU DELOC, nu VREAU NICIODATĂ!...iar apoi a apărut deducția nerostită: Dumnezeu nu a vrut...pentru că nu a putut. Limitând VOIA LUI DUMNEZEU, Avraam a ajuns să LIMITEZE și puterea lui Dumnezeu în care se ancorase altădată. Acesta este efectul unei lungi așteptări asupra credinței unui fiu de țărână. Dar povestea nu se încheie aici. Dumnezeu îl provoacă pe Avraam să revină la dimensiunea credinței din trecut și să mai accepte încă trei luni de așteptare. Dar Avraam nu mai pare dispus să redeschidă rana. Dar Domnul insistă. Doar prin Isaac voi putea împlini celelalte promisiuni. Ismail este binecuvântat, dar scos în afara liniei mesianice. Avraam se lasă trezit de Dumnezeu pe care-l limitase. Dumnezeu nu e supărat pe Avraam. Știe că așteptarea reprezintă cel mai greu test pentru om. Cei mai mulți oameni au picat acest test în primele luni. Avraam avea 24 de ani de așteptare...și încă era pe drum...și iată că era dispus să reintre în cursa așteptării. Era nevoie de această reintrare în cursă pentru ca Isaac să fie născut. Fără credința activă a lui Avraam, puterea lui Dumnezeu care până atunci nu VOISE, dar care acum VOIA, nu putea fi activată. Până acum cheia fusese în buzunarul lui Dumnezeu. Încă nu VOIA. Nu că nu voia deloc! Mare atenție! Aici greșim adesea. Dumnezeu ne spune NU la un lucru. Și noi ne speriem și înțelegem NU NICIODATĂ. Dar NU-ul din partea unui Dumnezeu BUN și ATOTPUTERNIC înseamnă adesea NU ACUM! El toate le face frumoase DOAR LA VREMEA LOR. Și Lui îi plac lucrurile FOARTE FRUMOASE. EL NU SCADE STANDARDELE. Și pentru ca lucrurile să fie perfecte, e nevoie nu doar de intrarea binecuvântării Sale în scenă, ci de intrarea binecuvântării într-o anumită VREME. Problema nu e *voia lui Dumnezeu*, ci *vremea Lui*. Deci din această cauză, cheia era în buzunarul vremii lui Dumnezeu. Dar iată că vremea sosise! Dar Avraam nu mai era așa de ancorat în puterea lui Dumnezeu. Era nevoie, alături de voia și vremea lui Dumnezeu, și de CREDINȚA LUI AVRAAM pentru ca promisiunea divină să se poată împlini. Acum cheia nu mai era în buzunarul lui Dumnezeu, ci era în buzunarul lui Avraam. Ce va face Avraam? Va reactiva credința în puterea lui Dumnezeu? Dumnezeu VOIA! Era clar! Voia mai mult ca EL! Dar mai credea Avraam în puterea Lui? Mai era dispus să se avânte din nou în aprigul chin al așteptării, în acea bătălie spirituală neîncetată cu glasul Șarpelui care-l înegră în mintea lui Avraam pe Domnul spunându-i: *Ce fel de Domn este Acesta care te păcălește, care te trage pe sfoară, care te face să renunți la atâtea și nu împlinește ce a promis? Cum poți să mergi pe mâna Lui? Cum poți să accepți pierderile din pricina Lui?* Din pricina acestui glas batjocoritor, și pentru a-și salva relația cu Domnul și credința în El, Avraam alege să se convingă pe sine că Ismail e împlinirea promisiunii și alege să nu mai aștepte deloc împlinirea promisiunii. Poziția de AȘTEPTĂTOR îl făcea vulnerabil, făcea însăși relația sa cu Domnul vulnerabilă. Ideea de a aștepta, de a spera, redeschidea vocea batjocoritoare a Șarpelui. Și acum din nou așteptare, din nou luptă spirituală. Trei luni, doar trei luni....până când Sara va rămâne însărcinată. Sara nu a rămas pur și simplu însărcinată. Avraam a trebuit să creadă că Dumnezeu i-l va da pe Isaac din Sara. Iată ce ne spune Pavel în Romani:

17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui

Dumnezeu *în care a crezut*, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

18. *Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut*, și *astfel a ajuns* tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19. Și, fiindcă *n-a fost slab în credință*, el *nu s-a uitat* la *trupul său* care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – *nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii*.

20. *El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu*, prin necredință, ci, *întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu*.

21. *deplin încredințat* că El ce făgăduiește, *poate* să și îplinească.

22. *De aceea credința aceasta* „i-a fost socotită ca neprihănire.”

Deci Avraam nu a așteptat pur și simplu și s-a trezit că Sara a rămas însărcinată. Căci ce putea Avraam decât să aștepte. Putea face altceva? Dar Pavel insistă că el nu doar a așteptat (căci oricum nu putea face altceva), ci că a AȘTEPTAT CREZÂND. Nu e deci situația cuplului care nu poate avea copii și așteaptă voia sorții divine. Ce poți să faci decât să aștepti? Dacă Dumnezeu va interveni cu un copil, BINE!...Dacă NU, Doamne, ajută-ne să acceptăm. Nu asta a fost la Avraam. A fost poate până la 75 de ani. Dar DUPĂ ce DUMNEZEU i-a dat promisiunile, AȘTEPTAREA A FOST CU TOTUL ALTFEL. El a așteptat CREZÂND!!! Acest lucru îl subliniază Pavel aproape cu DISPERARE în pasajul de mai sus. Iată că în câteva versete, el accentuează în diverse forme de aproximativ 10 ori că Avraam nu s-a trezit cu promisiunea împlinită, ci că Dumnezeu a împlinit promisiunea datorită credinței Lui. Era vorba nu de un DAT, ci de o conlucrare între Dumnezeu și Avraam. Și Avraam a trebuit să creadă în CREDINCIOȘIA LUI DUMNEZEU dar și în PUTEREA LUI...tema de la care am pornit această incursiune în viața tatălui credinței. Spre deosebire de celelalte cupluri fără copii, Avraam primise o promisiune directă din gura lui Dumnezeu. Iată de ce la el traseul trebuia să fie ALTUL, și așteptarea trebuia să fie altfel, adică ACTIVĂ, plină de CREDINȚĂ. Deci încă TREI LUNI! Avraam știa și VREMEA. Dacă ai așteptat 24 de ani...ce mai înseamnă trei luni? Și totuși...de necrezut...în aceste trei luni...Avraam o dă pe Sara lui Abimelec....am mai comentat acest tablou cu alte ocazii. Acum doar menționăm că cele trei luni de așteptare erau în mijlocul unui război spiritual cumplit care s-a întezit foarte mult. Era ultima sută de metri. Diavolul știa că are puțină vreme. Și a luptat până la capăt. Și Avraam a cedat! Dar Domnul a intervenit din nou. Nu l-a constrâns, dar l-a ajutat să revină pe drumul credinței. Iată deci că și actul credinței, partea omului cum am spune noi, nu s-a realizat decât tot prin harul, puterea și încurajările lui Dumnezeu. Dar aceasta fără ca alegerea credinței lui Avraam să fie mutilată. Aici e o mare taină.

Cele trei luni din viața lui Avraam. Nu a fost o așteptare moartă. Nu a fost o simplă trecere a timpului. Nu a fost doar o scurgere a vremiiacompaniate de gândul: *să vedem ce se întâmplă....sau fie ce o fi!* Avraam A DAT SLAVĂ LUI DUMNEZEU crezând în cele trei luni de zile că Isaac se va naște! Cum și-a manifestat el această credință? A fost doar în inima sa ca în Gen.15:6, sau s-a și manifestat într-un fel? Desigur că Avraam trebuia să întrețină relații sexuale cu Sara în cele trei luni. Era un mod prin care își putea și TREBUIA să-și manifeste CREDINȚA

în promisiune. Promisiunea era acum completă: din el *și din Sara*. Actul sexual era necesar pentru împlinirea promisiunii.

În cele trei luni, Avraam trebuie să-și continue umblarea cu Dumnezeu crezând în acea promisiune specifică. Deci nu doar să creadă promisiunea, și nici doar să umble cu Domnul ca mai înainte. Avraam nu se oprește din drumul umblării cu Dumnezeu și trei luni așteaptă într-o tensiune maximă împlinirea promisiunii. Avraam continuă umblarea cu Domnul: mijlocește pentru Sodoma și Gomora...apoi mijlocește pentru vindecarea femeilor din Gherar...Dar nici nu putea doar să continue umblarea cu Domnul ca mai înainte....El trebuia să și CREADĂ în acea promisiune specifică care avea acum și un termen...aproximativ 3 luni...Deci trebuiau ținute vii ambele dimensiuni ale credinței: umblarea cu Domnul ȘI încrederea în acea promisiune specifică. Diavolul lovește în credința lui Avraam și ca în Egipt, încearcă să îndepărteze pe Sara de Avraam. El a înțeles de la început MIZA bătăliei, și s-a luptat ca Avraam să se separe de Sara. Dar PUTEREA LUI DUMNEZEU și revenirea în credință a lui Avraam i-a readus împreună.

Sara a avut o sarcină normală...adică de 9 luni. Desigur Dumnezeu putea să facă ca Sara să rămână însărcinată în luna 11-a înainte de acel termen de un an și să facă să evolueze sarcina mai repede și Isaac să se nască după o lună de stat în pânțec. Dar Dumnezeu dă o sarcină normală...Și nu mărește perioada de așteptare la limita insuportabilității. Dumnezeu nu e interesat să-l chinuie pe Avraam și să-l testeze de dragul de a-l testa. Dumnezeu nu se joacă cu Avraam. Dumnezeu nu vrea să-l testeze pe Avraam până când acesta, om slab, fiu al țăranii va cădea umilit la pământ. După trei luni Sara rămâne însărcinată....Dar când și-a dat ea seama de acest lucru....căci nu-i mai venea rândul femeilor...și-a dat seama ceva mai bine după trei luni...așteptarea a durat mai mult de trei luni...după 5,6 luni...lucrurile erau deja clare. Sara a rămas însărcinată. Ea și-a dat seama de acest lucru și a ales să ASCUNDĂ acest lucru de rușinea oamenilor...Dumnezeu nu prelungit chinul la infinit....și nu i-a încercat la nesfârșit....Sosisse vremea ca Domnul să lucreze. Și El a lucrat. Nu a mai zăbovit. Nu a mai amânat. Când sosește vremea potrivită, NIMIC nu-I mai poate sta în drum....de fapt doar un singur lucru...necredința omului. Dacă Avraam ar fi refuzat provocarea...Isaac nu s-ar mai fi născut. Dar cu Avraam crezând, cu voia și puterea lui Dumnezeu, cu vremea potrivită, nimeni și nimic nu se mai puteau împotrivi împlinirii promisiunii lui Dumnezeu!

Avraam dă slavă lui Dumnezeu crezând! În ce sens? Atunci când Îl onorăm pe Dumnezeu recunoscând cine este El cu adevărat, Numele Său este slăvit. Laudele copiilor închid gura vrăjmașilor Domnului. Avraam a crezut că Dumnezeu este așa cum pretinde a fi: credincios și atotputernic. Și acest lucru a adus bucurie în inima Tatălui ceresc și slavă Numelui Său. Când un muritor care nu vede pe Domnul, alege să se încreadă în El și să meargă pe mâna Lui în ciuda evidențelor vizibile, Numele Său este glorificat înaintea oamenilor, îngerilor și demonilor. Aici este o taină. Vremea Sa este desăvârșită. De ce nu a intervenit mai devreme cu această minune în viața lui Avraam? De ce a spus atâta vreme: Nu încă!, și a spus atâția ani Nu încă!, încât Avraam a înțeles: NU pentru totdeauna! ? Pentru Avraam, a însemnat ani de așteptare, de chin, de război spiritual, de confruntare cu glasul Șarpelui care invoca mereu promisiunea neîmplinită a

Domnului. Fiul a venit. Dar putea veni mai devreme! De ce a venit așa târziu? Unde este binele lui Avraam, unde este iubirea lui Dumnezeu pentru el, unde este perfecțiunea vremii Lui? Avraam a avut nevoie de această îndelungă așteptare pentru ca a sa credință să fie testată și curățită. Cu cât așteptarea este mai lungă și mai grea, cu atât strălucește mai mult intervenția puterii lui Dumnezeu; cu atât la sfârșitul labirintului saltul credinței este mai mare, cu atât credința curățită este gata acum să escaladeze munți și mai înalți! Doar după nașterea lui Isaac, Avraam a putut să ia marele test: să-l aducă pe Isaac ca jertfă! Prima minune a arătat lui Avraam credințioșia și PUTEREA LUI DUMNEZEU. Nașterea lui Isaac este ca o naștere din moarte, ca o înviere din morți. Ea prefigurează învierea lui Isus Hristos (vezi finalul lui Romani 4). Având această experiență, Avraam a putut să-l aducă pe Isaac ca jertfă crezând că Dumnezeu îl va învia apoi din morți! (vezi Evrei 11). Vremea mai târzie a nașterii lui Isaac a fost vremea potrivită. În joc nu era doar nevoia lui Avraam de a avea un fiu. În joc era curățirea credinței lui Avraam și pregătirea ei pentru unul din cele mai înalte vârfuri din istoria omenirii. Testul luat de Avraam în Gen.22 este cel mai mare test al credinței dat vreunui credincios vreodată. Doar testul credinței lui Isus în fața crucii eclipsează testul din Gen.22. De aceea, după ce Avraam ia testul, bucuria și binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă ca un potop nesfârșit. Parcă Dumnezeu nu se mai oprește rostind: *Cu adevărat te voi binecuvânta! Cu adevărat te voi înmulți! Cu adevărat...*

După nașterea lui Isaac, nu mai vedem ezitări în credința avraamică. Drumul credinței continuă. Victoriile de ieri nu înseamnă victoriile de azi. Credința trebuie reînnoită în fiecare zi. Și Avraam o face până la capăt, dar după nașterea lui Isaac o face cu un ALT suflu, fără ezitări. Marile ezitări ale credinței lui Avraam sunt TOATE înainte de nașterea lui Isaac. După nașterea lui Isaac, Avraam:

- Nu ezită în a-l alunga pe Ismail.
- Nu ezită în a-l jertfi pe Isaac.
- Nu se lasă intimidat de veștile despre înmulțirea familiei rudelor sale.
- Rămâne străin și călător în țară.
- Preotește petru Domnul chiar în cele mai dificile momente (moartea Sarei).
- Și nu-l presează pe Isaac să se căsătorească! Nu mai scade standardele în dreptul instituției căsătoriei (cum a făcut cu Agar..), ci așteaptă implicarea și călăuzirea divină pentru ca Isaac să-și găsească un ajutor potrivit.
- Nu cârtește când află că soția aleasă de Domnul pentru Isaac este stearpă.
- Duce drumul credinței până la capăt, fără mari ezitări.
- Moare în credință fără să fi căpătat țara promisă!

Durerile așteptării din prima parte a vieții lui Avraam au făcut posibilă domnia sa prin credință neclintită în a doua parte a vieții sale! Iată deci cât de mult l-a iubit Domnul pe Avraam ÎNTĂRZIIND în împlinirea promisiunii Sale, și cât de potrivită a fost vremea aleasă de El!

Așteptarea este cel mai greu test dat omului care din fire e lipsit de răbdare. Marii oameni ai credinței s-au confruntat cu marele test al așteptării împlinirii unei promisiuni. TOȚI au ezitat...mulți au revenit, unii au căzut de tot...Noe, Avraam, Iosif, Moise, Iosua și Caleb, Saul, David, Ezechia, Daniel...Și tot Israelul este chemat să AȘTEPTE pe Mesia, și apoi întreaga Biserică este chemată să aștepte pe Isus Hristos. Dumnezeu leagă destinul TUTUROR credincioșilor de așteptarea împlinirii promisiunii Sale.

Și învățăm de la Avraam. Promisiunile divine sunt condiționate. Avraam a trebuit să aștepte CREZÂND, pentru ca Domnul să-și poată împlini promisiunea și să i-l dea pe Isaac. Deci nu este vorba de acea așteptare moartă, neputincioasă (pot face altceva decât să aștept?) a unui moment magic prestabilit de Domnul, ci e vorba de o așteptare VIE, de tip avraamic, plină de credință. Mă gândesc la creștinii care vor parcurge ultima perioadă din istorie, care vor traversa prigoana lui Anticrist. Apariția lui Anticrist va fi ca și glasul lui Dumnezeu către Avraam atunci când i-a spus: *Etapa lui Nu încă! a trecut! Acum a sosit ceasul! La anul pe vremea aceasta îmi voi împlini promisiunea...*După descoperirea omului fărădelegii, Biserica credincioasă va putea ști că pășește pe ultima sută de metri a istoriei. E vorba de PUȚIN timp. E vorba de câțiva ani. 3,5 ani? Nu știm SIGUR și e înțelept să nu ne închidem în scheme escatologice rigide și prea sigure. Dar oricum va fi vorba de o perioadă istoric scurtă. Nu zeci de ani și câțiva ani...foarte posibil chiar 3,5 ani ca și în perioada lui Antiohus Epifanes. Luptele vor fi mari. Faptul că vom ști că perioada va fi scurtă și scurtată de Domnul va fi o resursă cheie să putem răbda până la sfârșit. Care va fi cel mai greu lucru pentru acei credincioși? Dincolo de suferință...va fi să CREADĂ (ca Avraam de altădată) că după peste 2000 de ani de TĂCERE la toate rugile credincioșilor care au strigat: *Vino, Doamne Isuse!*, a sosit în sfârșit vremea potrivită, și Domnul e credincios, poate și vrea să-și împlinească promisiunea. Și la fel ca în cazul lui Avraam promisiunea nu va viza lumea de dincolo, ci această realitate: Isus Hristos se va arăta pe acest pământ în chip vizibil, la fel cum puterea lui Dumnezeu s-a arătat în chip vizibil în viața lui Avraam prin nașterea lui Isaac! La fel cum le-a fost atât de greu ucenicilor să creadă în acele 3 zile că Isus va învia, la fel de greu va fi pentru Biserică să creadă că Isus va reveni curând! Și la fel ca la Avraam, va fi nevoie de credință. Va fi nevoie ca acei credincioși nu doar să aștepte voia sorții sau moartea, ci să aștepte revenirea Domnului Isus în slavă. Și la fel ca și la Avraam, alături de umblarea cu Domnul prin credință, vor trebui să creadă mai mult ca niciodată în împlinirea acestei promisiuni specifice: *Eu voi veni în sfârșit!* La fel ca și în dreptul lui Avraam, toate presiunile demonice se vor aduna pentru a descuraja credința Bisericii în promisiunea lui Isus că va reveni! Și ce cumplit va fi războiul! Dar de unde vor avea acei credincioși puterea să aștepte CREZÂND până la capăt? Din undelemnul adunat din viața lor de credință cu Domnul....din lungile așteptări, din chinuitoarele labirinturi parcurse până la capăt ÎNAINTE de acest ULTIM labirint al istoriei! Ferice de cel închis ca David, ca Iosif, ca Avraam în labirintul

unei așteptări îndelungate și chinuitoare. Ei sunt iubiți MULT de Domnul. Au șansa să aștepte crezând până la capăt, pentru a vedea slava și gloria lui Dumnezeu de la final. Și cu cât mai lung și mai chinuitor va fi labirintul, cu atât stâlpul de susținere al credinței va fi mai puternic și mai viguros, și cu atât vor fi mai pregătiți pentru ultimul labirint al istoriei. Cei care vor accepta provocarea acestor tipuri de labirinturi sunt cei care în acea perioadă finală a istoriei vor face mari isprăvi, vor cunoaște pe Domnul, vor înțelege vremurile și vor învăța pe mulți. Ei vor pași demni, ca împărați. Ei vor domni prin Hristos în această viață în mijlocul celei mai întunecate furtuni din istoria omenirii. Ei vor da slavă lui Dumnezeu crezând împotriva oricărei NĂDEJDI până la capăt! Ei vor face ca gloria Numelui lui Dumnezeu să strălucească mai mult ca niciodată. Ei vor eclipsa credința lui Avraam, Iosif și David la un loc! Ei vor urma modelul credinței lui Isus! Ei vor spăla rușinea ucenicilor care în cele trei zile nu au mai crezut în învierea lui Isus. Ei vor primi onoarea de a ridica cele mai frumoase laude ale pruncilor spre slava Domnului și spre închiderea gurii vrăjmașilor Lui! Bătălia nu va fi doar să ai curajul să fii martir...adică să alegi moartea în locul lepădării lui Hristos. Bătălia va fi să rabzi CREZÂND că Isus va reveni pe nori. Bătălia va fi să nu te mulțumești cu Ismail (izbăvirea prin moartea fizică, mai ușor de acceptat și de crezut...), ci bătălia va fi să aștepti pe Isaac (împlinirea promisiunii divine prin trimiterea lui Isus în slavă să te izbăvească!). Izbăvitorul promis nu va fi moartea (Ismail), ci revenirea lui Isus (Isaac). Pe umerii acelor credincioși nu se va așeza povara unui deceniu de așteptare (ca la Avraam), ci o povară istorică de peste 2000 de ani. Gândul cel mai chinuitor al lui Avraam în ultimele clipe de așteptare ar fi putut fi următorul: *dacă Dumnezeu nu a intervenit în 25 de ani, de ce ar interveni acum? După cum nu a intervenit în 25 de ani, nu va interveni nici acum. Poate nu ai înțeles cum trebuie promisiunea Lui...Iar la ultimii credincioși va fi: milioane de credincioși L-au așteptat peste 2000 de ani și El nu a venit...ce te face să crezi că va veni acum? Moartea da... va veni. Dar El? După cum nu a răspuns 2000 de ani va tăcea și acum! Oare ai înțeles cum trebuie promisiunea Sa? Oare ai înțeles cum trebuie VREMURILE? Oare chiar pășești prin ultima perioadă a istoriei? Oare e vorba chiar de Anticrist? Și dacă e El, de unde știi că nu va crea o dinastie și că va mai domni încă 100 de ani pe pământ și apoi va veni Isus? Dar cel ce are untdelemn în candelă, ca Avraam de altădată, nu va răspunde glasului batjocoritorului, ci își va face fața ca o cremene și va alege să creadă împotriva oricărei nădejdi și va parcurge ultima parte din labirint, așteptând CU CREDINȚĂ și celebrând deja Sărbătoarea întâlnirii cu Domnul în slavă! Ce final glorios al istoriei! Finalul...da...finalul. Finalul unei cărți, unui film, unei opere, unei piese de teatru...Finalul unei mari opere este plin de glorie și el duce întreaga operă pe culmi și mai înalte ale frumosului. Oare ce FINAL va scrie Marele Scriitor acestei istorii zbuciumate a pământului? Nu poate fi decât unul glorios care să-l reprezinte, unul mai glorios decât nașterea lui Isaac, decât izbăvirea lui Iosif din temniță și decât înălțarea lui David ca împărat. Însuși Fiul lui Dumnezeu va veni să izbăvească pe cei care L-au așteptat crezând până la capăt, după cum este scris:*

- Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci **ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă!**

(Evrei 9:27-28)

Și un lucru pe care-l vor fi învățat acești minunați eroi ai credinței, în aventura labirintelor vieții lor, va fi să aștepte prin puterea lui Dumnezeu. În labirintul așteptării descoperim mai întâi limitele noastre umane. Nu este uman să aștepti atât de mult împotriva oricărei nădejdi. Așteptarea, răbdarea este ceva divin și nu omenesc. Ține de cer și nu de pământ. Acceptăm că nu putem aștepta atât de mult și-L rugăm pe Domnul să ne ajute să așteptăm, să aștepte El Însuși prin noi. Și învățăm să așteptăm *prin har!* Învățăm să-L rugăm în fiecare dimineață: *Doamne, ajută-mă să aștept și azi...doar azi. Eu nu pot, dar tu poți. Doar în tine mă încred!* Și descoperim cu fiecare nouă zi de așteptare cum Dumnezeu ne dă un nou imbold, o nouă încurajare, un nou gând, o mică schimbare în bine a situației, o luminiță de la capătul tunelului...o nouă mică-mare suflare de viață. Și suflarea de viață va fi suficient de mare să ne ajute să așteptăm cu credință și acea zi...dar suficient de mică să ne ajute doar pentru acea zi. Următoarea zi va fi o nouă provocare, o nouă suflare de viață, o nouă mângâiere! Va fi o aventură a credinței! Mult mai frumoasă ca cea când nu ai ce mânca și vezi cum în fiecare nouă zi Domnul trimite din nou corbii săi pentru a te mai hrăni o zi. Acum va fi vorba de o hrană mai greu de procurat. O hrană pe care nu ți-o pot da corbii, ci doar îngerii. Îngerii vor fi corbii care în fiecare zi îți vor mai da o porție mică-mare de mâncare. Dimineața vom simți din nou neputința, chinul așteptării. Să mai aștepti doar o oră va părea un IAD de nesuportat. Să aștepti încă o săptămână sau un an...o nebunie, ceva absolut imposibil...și în această neputință strigăm către Domnul...El e credincios pentru că trimite un nou corb cu o nouă hrană...cea de ieri nu mai e valabilă...avem nevoie de o încurajare nouă, proaspătă. Și El e credincios și o trimite...și e o hrană nu pentru un an, nu pentru o săptămână...nici măcar pentru două zile...e o hrană doar pentru azi...și uneori ne-o dă dimineața mai toată...alteori dimineața ne dă doar puțin...apoi încă o firmitură...apoi încă o firmitură...și încă un pas...și încă un pas...și am ajuns seara...și s-a mai dus o zi...și apoi din nou...aventura continuă...Și vom fi liniștiți...va fi greu...dar vom avea pace...nu vom mai simți așa de tare chinul așteptării. Așteptarea va deveni în parte frumoasă. Vom avea pace. Vom fi doar curioși: cum mă va convinge Domnul să aștept și azi? Ce metodă nouă va folosi? Ce fel de corb va mai trimite? Va fi o nouă descoperire din Scripturi? Va fi o experiență? Va fi o coincidență sfântă? Va fi reactivarea unui stâlp de aducere aminte? Va fi amintirea unui personaj din vechime? Va fi exemplul viu al unui frate? Va fi printr-un vis? Va fi printr-un frate? Va fi o porție întreagă? Sau va fi cu picătura? Va fi mai devreme în zi sau mai pe seară? Va fi vindecarea unui frate sau o nouă convertire? Va fi o intervenție în lumea materială sau una în sufletul meu? Va fi ceva nou despre crucea lui Hristos? Oare ce va fi...? Și ne întrebăm doar pentru azi...nu ne mai este teamă că vom renunța/ ȘTIM dinainte că vom parcurge și acea zi. Nu ne mai îndoim. Știm că Domnul va fi credincios. Știm că nu e prin puterea noastră. Știm că e prin puterea Lui. Știm în cine am crezut. Știm că vom fi biruitori și AZI. Știm că nu are rost să ne gândim pentru Măine..doar azi..doar realul, doar prezentul. Dar ne păstrăm curiozitatea. Știm că Domnul ne va purta și azi în carul Său de biruință. Știm că partea noastră e doar să cerem și să primim, să trăim prin har și nu bazându-ne pe deprinderile noastre spirituale și pe voința noastră umană...Dar SINGURA întrebare va fi doar: CUM ne va purta și azi? Chinul așteptării se va

diminua...căci vom fi învățat să așteptăm prin PUTEREA LUI. Va rămâne și ceva durere, greul Îl va duce Isus...dar vom simți și noi ceva din ea...că de, ca să ne poată răsplăti trebuie și să suferim cu El...Dar nu durerea va fi centrul atenției noastre. Ea va fi eclipsată de curiozitatea și bucuria anticipată a degustării unei noi și proaspete măsuri de har. Și bucuria va fi și mai mare. Căci vom ști că acea măsură de har o vom putea da mai departe și fraților noștri. Măsura de har nu e doar pentru noi. E și pentru ceilalți. Ne vom bucura și mai mult gândindu-ne, nu atât la faptul că vom fi din nou mângâiați, ci mai ales la faptul că prin mângâierea noastră vom putea mângâia și pe ceilalți. Mai întâi celălalt...Și vom ști că, nu numai că nu putem să așteptăm prin puterea noastră, nu doar că vom putea primi noi mângâieri pe care să le dăruim și altora, dar vom ști că așteptăm cu El. Așteptarea este cu atât mai chinuitoare cu cât ești singur. Dacă ești foarte, foarte obosit și aștepti un tren care nu mai vine este cu atât mai greu cu cât ești singur. Dar dacă ești în stație cu logodnica de care ești îndrăgostit lulea...durerea așteptării nu dispare...tot vrei ca trenul să vină căci ești frânt, dar așteptarea e tare dulce. O nădejde amânată îmbolnăvește sufletul. Dumnezeu nu vrea să ne îmbolnăvim în lunga așteptare a împlinirii promisiunilor Lui. Și de aceea ne învață să așteptăm prin puterea Lui, iubind pe ceilalți și ÎMPREUNĂ cu El! E adevărat că așteptăm pe Domnul! Dar Domnul este deja! Desigur, nu-l vedem și suntem încă în firea pământească. Și ce va fi este infinit de glorios! Dar El este ACUM ȘI AICI cu noi. De fapt El este la fel de VIU cum va fi și atunci. Doar că nu-l simțim la fel de VIU. Și El nu este ca speranță, ca gând, ca idee, ci ca PERSOANĂ. Părtașia cu El este cât se poate de prezentă, vie și reală. Așteptarea Lui e dulce...căci Persoana așteptată din trenul care întârzie atât de mult este Aceeși care ne ține de urât pe peronul gării înfrigurate. Durerea nu a dispărut...dar ea nu mai contează...așteptăm prin puterea Lui, iubind pe frați, și desfătându-ne în El! Așteptarea ce părea de nesuportat a devenit atât de dulce...căci El e aici, acum și aici, El Domnul slavei coborât în întunecatul nostru labirint...Și zilnic de șoptește iubirea Lui...nu foarte tare dar nici prea încet...și ce DULCI sunt șoptele Lui...Și chiar dacă azi nu a venit încă în slavă...știi că azi o nouă șoptă proaspătă, vie din El va veni către tine...de când trăiești prin har, de când Îl chemi în fiecare zi...șopta nu te-a dezamăgit niciodată. Ea a fost mereu acolo...ca să-ți învioreze sufletul...Știi că azi nu e o zi banală...că nu va fi ca ieri...că nu e o zi fără rost...o mare de sânge a curs ca ziua de azi să poate fi în viața ta. Și El, Dumnezeu cel viu, îți va da și astăzi viață prin glasul Său...Cel care experimentează această PUTERE...nu se mai teme de încă o NOUĂ AȘTEPTARE...Ci așteaptă cu drag așteptarea...Așteaptă cu drag ULTIMA așteptare...căci cu cât așteptarea va fi mai grea ...cu atât mai intense și minunate vor fi șoptele Sale...cum să ratezi un asemenea labirint? O asemenea aventură unică din care știi dinainte că vei ieși biruitor, care aduce și glorie imensă lui Dumnezeu și care este și răsplătită pentru vecie? O, vino tu, ultimă așteptare...căci de-abia așteptăm ca Domnul să scoată din gura noastră cele mai frumoase cântece de laudă care vor astupa pentru totdeauna gura vrăjmașilor Domnului!

.....

Există în noi nevoi care vor fi împlinite DUPĂ o altă AGENDĂ. Nevoia de casă e o nevoie legitimă. Să dorești un loc al tău pentru familia ta nu e o dorință rea, este o nevoie

legitimă. Dar noi am dori împlinirea acestei nevoi acum și aici și ne-am dori și un anumit tip de casă. Agenda lui Dumnezeu va fi diferită de agenda noastră. Și El va ÎNTÂRZIA premeditat așa cum a făcut și în viața lui Avraam. Și vom intra într-un labirint lung, cu zbateri, cu încercări, cu vise spulberate, cu pierderi, cu suferință, cu curățiri, cu dezamăgire, cu disperare, cu renașterea speranței, cu certuri cu Dumnezeu, cu smerire și pocăință, cu zdrobirea eului în adâncimea lui. Dumnezeu va viza MUL MAI MULT decât CASA. El va porni de la o nevoie legitimă, de la un lucru care ne doare și pe care nu-l putem nega, și ne va provoca să umblăm prin CREDINȚĂ. Și tot ce a lucrat în inima lui Avraam prin așteptarea nașterii lui Isaac, va lucra și în inima noastră. Și ce va lucra în inima noastră va fi MAI DE PREȚ decât ISAAC ÎNSUȘI. Și venirea lui Isaac sau a casei nu va fi răsplata, ci o nouă experiență care te va apropia mai mult de Cel despre care am aflat în acest labirint că:

- Este singura COMOARĂ și RĂSPLATĂ
- Că nu este DATOR nimănui cu nimic
- Că POATE face totul
- Că ne FACE bine doar pe baza harului Său și nicidecum pe baza meritelor
- Că orice dar primit de la El trebuie să slujească slavei sale și să nu ne îndepărteze de El
- Că poate face MINUNI

● Promisiunile sunt condiționate

Este fundamental să înțelegem că PROMISIUNILE binecuvântării și mântuirii rostite de un Dumnezeu drept și demn sunt PRIN DEFINIȚIE condiționate. Nu învățăm acest lucru oare de la tatăl nostru Avraam, tatăl credinței, cel mântuit prin har și nu prin fapte?

1) Dumnezeu il cheamă pe Avraam rostindu-i niște minunate promisiuni:

1. Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.
2. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.
3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Gen.12:1-3).

ii) Apoi, reînnoieste aceste promisiuni:

5. Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.
6. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară.

7. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase. (Gen.12:5-7)

iii) Și apoi, **le reînnoiește din nou** după despărțirea de Lot:

14. Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;

15. căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.

16. Ți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.

17. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.”

18. Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului. (Gen.14:14-18)

iv) Și apoi Domnul **pecetluiește aceste promisiuni printr-un legământ**:

7. Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur, din Haldeea ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.”

8. Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”

9. Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”

10. Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar păsările nu le-a despiciat.

11. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri; dar Avram le-a izgonit.

12. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric.

13. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani.

14. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.

15. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.

16. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.”

17. După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.

18. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat,

19. și anume: țara cheniților, a cheniziților, a cadmoniților,

20. a hetiiților, a fereziților, a refaimiților,

21. a amoriților, a canaanitilor, a ghirgasiților și a iebusiților.” (Gen.15:7-21)

v) Și apoi vine cu **semn al legământului:**

1. Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.
2. Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.”
3. Avram s-a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:
4. „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.
5. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri.
6. Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.
7. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.
8. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor.”
9. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.
10. Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.
11. Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi.
12. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu face parte din neamul tău.
13. Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic.
14. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu.” (Gen.17:1-14)

Vi) Și apoi vine **cu o minune (năsterea lui Isaac) pentru a confirma din nou legământul:**

15. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta, Sarai; ci numele ei să fie Sara.
16. Eu o voi binecuvânta, și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”
17. Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a răs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”
18. Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”
19. Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.

20. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespus de mult; doisprezece voievozi va naște, și voi face din el un neam mare.

21. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.” (Gen.17:15-21)

vii) Și apoi vine **cu un JURĂMÂNT** pentru a confirma din nou promisiunile

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea (Gen.22:16-18)

Dar erau aceste promisiuni pentru AVRAAM un CEC în alb? Sau erau ele condiționate de credințioșia sa? Și vorbim de Avraam, cel îndreptăți prin har și nu prin fapte?

Geneza ne arată CLAR că toate aceste promisiuni erau condiționate de CREDINȚA lui Avraam și de ascultarea Sa de Domnul. Chiar din promisiunile citate mai sus vedem elemente de condiționare:

- Ieși din țara ta, din familia ta... și Eu te voi face un neam mare...
- Umblă înaintea Mea și fii fără prihană...

Și Dumnezeu vine să reînnoiască și să amplifice promisiunile DUPĂ ce Avraam mai face un pas al credinței și al ascultării. Reînnoirea promisiunii era ca o confirmare că pe ACEST DRUM AL ÎNCREDERII ÎN MINE ȘI AL ASCULTĂRII DE MINE te voi asculta. Dumnezeu plusează în a ÎNTĂRI promisiunea DOAR ÎN MĂSURA în care Avraam PLUSEAZĂ în credință și ascultare. Dar elementul condiționării promisiunilor avraamice este prezentat și EXPLICIT de către Dumnezeu ÎNSUȘI în cartea Geneza:

a) Gen.15:6

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Și pe această bază, a încheiat Dumnezeu legământul cu Avraam.

b) Gen.17:9

Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.

c) Gen.18:17-19

Atunci Domnul a zis: Să ascund Eu oare de Avraam ce am de gând să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate Neamurile pământului. CĂCI îl cunosc și știu că are să

poruncească fiilor lui și casei lui să țină Calea Domnului făcând ce este drept și bine pentru ca ASTFEL Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit...

d) Gen.22:16-18

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: **pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,**

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, **pentru că ai ascultat de porunca Mea!**

e) Gen.26:1-5

1. În țară a venit o foamete, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar.

2. Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune.

3. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam.”

4. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată,

5. **pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.**”

Promisiunile făcute lui Avraam au fost condiționate de ascultarea Sa de Domnul. Dar O PARTE din promisiunile făcute lui Isaac și Iacov sunt un CEC IN ALB din pricina lui Avraam. Aceste promisiuni au în vedere faptul că Dumnezeu va proteja existența istorică a poporului Israel, ca prin istoria acestui popor va pregăti venirea lui Mesia, și că din el va veni Mesia. Dar dimensiunea eternă a promisiunilor avraamice RĂMÂN condiționate de credințioșia lui Isaac, Iacov și a tuturor evreilor. Ei sunt predestinați la o slujbă istorică dar nu la mântuire. Pentru a intra în mântuire trebuie să fie copiii spirituali ai lui Avraam și să urmeze calea credinței acestuia. Pentru a intra în slujba istorică, nu trebuie să facă nimic. Ei sunt deja în ea din pricina lui Avraam! Și vor rămâne în slujba istorică chiar dacă sunt necredincioși și chiar dacă ar dori să nu facă parte din această slujbă istorică. Aceasta este PREDESTINAREA pe care o explică Pavel în Romani cap.9 și pe care o APLICĂ LUI Israel și nu tuturor Neamurilor!

Revenim la Avraam. Promisiunile Domnului făcute față de Avraam sunt condiționate de ascultarea lui Avraam. Noul Testament ÎNTĂREȘTE acest lucru

1. Ce vom zice, dar, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3. Căci ce zice Scriptura? „***Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.***”

4. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
  5. pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.
  6. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.
  7. „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărâdelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!
  8. Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”
  9. Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.”
  10. Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.
  11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;
  12. și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.
  13. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.
  14. Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită;
  15. pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.
  16. De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,
  17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.
- 18. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”**
- 19. Și, fîindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.**
- 20. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,**
- 21. deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească.**
- 22. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.”**
23. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”;
  24. ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți

pe Isus Hristos, Domnul nostru,

25. care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.

(Romani 4)

Pavel confirmă că promisiunile avraamice au fost condiționate de credința lui Avraam. Iacov le vede condiționate de ASCULTAREA LUI Avraam, (vezi Iacov 2). Pavel vorbește despre aceste lucruri în contextul mântuirii doar prin HAR. Pentru Pavel ideea de condiționare, de variabilă a credincioșiei umane, de răspuns participativ liber al ființei umane, NU INTRĂ ÎN CONTRADICȚIE cu mântuirea doar prin har, în care doar Dumnezeu este slăvit! De ce ar intra atunci în contradicție pentru mințile noastre? Teoria predestinării inventează această contradicție (prin deducția unei logici umane simpliste) și apoi o soluționează această contracție NEGÂND variabila RĂSPUNULUI uman la chemarea harului divin.

Dar dacă pentru Avraam, tatăl tuturor credincioșilor, toate promisiunile primite de el AU FOST condiționate de credincioșia sa, și dacă în cadrul Vechilului Legământ promisiunile sunt prin definiție CONDIȚIONATE, și dacă din pricina caracterului lui Dumnezeu orice promisiune a MÂNTUIRII este condiționată prin definiție față de orice popor, atunci oare cum trebuie să ne raportăm la promisiunile Noului Legământ? Răspunsul pare foarte clar: LA FEL!

Iar Noul Testament confirmă din plin acest lucru. La Cina cea de taină, când Isus așează temelii Noului Legământ el INSISTĂ pe elementul de CONDIȚIONARE. Citiți Ioan 13-17 în acest sens și observați de CÎTE ori apare elementul de condiționare: **Dacă** rămâneți în Mine, **dacă** păziți poruncile Mele, **dacă** veți fi una, **dacă** Mă iubiți, dacă... Și cuvintele au fost rostite INIȚIAL apostolilor. Nici măcar apostolii nu au primit un CEC în alb. Cu atât mai puțin NOI!

Toate epistolele pauline, petrine și ioanine sunt PLINE de reînnoirea elementului de CONDIȚIONARE. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este CONDIȚIONATĂ de credincioșia noastră. Duhul va opera în noi mântuire, sfințire putere, transformarea DOAR DACĂ și DOAR în măsura în CARE noi vom fi credincioși și vom rămâne în Hristos. Toate promisiunile Sale sunt DA ȘI AMIN în Hristos, și DOAR în Hristos!

○ **Credința lui Avraam și Credința Fiului Omului**

7. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,

8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. (Evrei 5:7-8)

Alegerea era a lui Isus. Era o alegere a credinței. Dar puterea de a face voia Tatălui a venit de sus prin Duhul Sfânt. Durerea nu era doar de partea Fiului, ci și de partea Tatălui. Ruptura dintre Fiu și Tată a însemnat o suferință reciprocă. Fiul era frânt sub povara păcatelor, iar inima Tatălui era frântă văzându-și singurul Său fiu zdrobit de durere. Fiul trebuie să-și dea viața de bunăvoie. În Ghetsimani petrece 3 ore în rugăciune pentru a arăta Tatălui că vrea să

meargă pe drumul crucii. Dar nu era de-ajuns, trebuia ca Tatăl să-I dea puterea de sus să urmeze drumul crucii. Nu doar Fiul putea da înapoi, ci și Tatăl! Ne amintim de Avraam și Isaac. Sunt comentarii (rabinice cred..) care comentează că în Gen.22 Isaac nu ar fi fost un copilăș, ci un bărbat în toată regula...Cu alte cuvinte porunca primită de sus putea fi împlinită nu doar prin credința lui Avraam, ci și prin credința lui Isaac. Porunca putea fi împlinită doar prin acordul ambelor părți. Isaac trebuia să accepte să fie jertfit. Dar nu era de-ajuns. Avraam trebuia să ridice cuțitul și să-l jertfească. Avraam nu putea face nimic fără acordul lui Isaac. Dar nici Isaac nu se putea aduce singur jertfă. Tatăl său trebuia să-și ducă până la capăt decizia. În Ghetsimani, nu ne este prezentată doar decizia lui Isus, ci și decizia Tatălui. Tatăl putea să nu-I dea puterea de a merge mai departe. Putea întrerupe oricând scena răstignirii. Dar amândoi aleg calea crucii. Isus alege de bunăvoie...Tatăl alege de bunăvoie... Și într-un fel sau altul...decizia unuia Își găsește sprijin în celălalt...și astfel decizia poate fi luată doar împreună...

Mă gândesc la Isaac și Avraam...Au ajuns pe muntele Moria. Avraam nu mai ascunde secretul legat de jertfă, Avraam îi spune fiului său că Dumnezeu a poruncit ca el să fie jertfa. Isaac are încredere în Avraam și are încredere în Dumnezeu. El mai știe că s-a născut printr-o minune, printr-o promisiune. El mai știe că CREDINȚA tatălui său a generat acea minune, că tatăl său a fost efectiv un erou al răbdării și credinței...Dar oare a înțeles bine Avraam voia lui Dumnezeu? E și el om...a greșit odată cu Agar, se poate înșela din nou... Dar Isaac are încredere în tatăl său. Merge pe mâna lui. Nu se opune. Dar e atât de greu. E atât de greu pentru amândoi. Lui Isaac îi vine greu să se lase omorât....frica de moarte, promisiunile făcute de Domnul tatălui său, îndoiala: dacă tata nu a înțeles bine și face o nebunie? Dacă sorb un pahar care de fapt nu trebuie sorbit? Lui Avraam parcă îi vine și mai greu....Promisiunile lui Dumnezeu, îndoiala...și totuși e fiul său... Dacă Domnul îl lovea cu o boală, dacă trebuia să îl lase singur, dar să ridice el însuși mâna împotriva singurului său fiu? E greu să omori un animal. E greu să omori un om, e și mai greu să omori un om nevinovat, dar să omori pe singurul tău fiu nevinovat? O cât de greu trebuie să fie! Iar disponibilitatea lui Isaac de a fi jertfit face și mai grea alegerea. Avraam conștientizează acum mai bine ca niciodată cât de mult îl iubește Isaac, câtă încredere are în el ca tată, cât de mult îl respectă. Nu-l face nebun, nu râde de vedenia avută, ci merge ca un nebun pe mâna altui nebun. Iubirea lui Isaac față de Avraam și față de Dumnezeu strălucește acum mai mult ca oricând. Cum să omori un așa fiu, cum să ridici mâna împotriva lui? E greu pentru Isaac, dar parcă mai greu e pentru Avraam....Dar decizia poate fi luată doar împreună... Nu doar că trebuie să fie acordul ambelor părți, ci fiecare să se sprijine unul pe altul în decizia luată.... Cel care face primul pas este Isaac... Se apropie de altar...un pas..atât a putut face. Dar acest pas îl ajută pe Avraam să facă și el un pas...și Avraam ia frânghia în mână, dar se oprește...nu poate mai mult...Pasul lui Avraam îi mai dă un imbold lui Isaac...și acesta se suie pe altar, dar acest pas îi dă un nou imbold lui Avraam și acesta îl leagă cu frânghia, dar se oprește...nu mai poate continua, dar Isaac capătă o nouă putere și mai face un pas....Îl privește aprobator în ochi pe tatăl său și apoi închide ochii liniștiți, și atunci Avraam capătă puterea să ia cuțitul și să ridice mâna în sus....Dar nu mai este nevoie...Căci Tatăl din ceruri nu se mai poate abține... Intervine, întrerupe sacrificiul și explodează în binecuvântări și promisiuni pentru Avraam...

În Ghetsimani Fiul și Tatăl deci împreună pe calea crucii. Nu doar că amândoi trebuie să spună DA! până la capăt, dar pare să se ajute unul pe altul să spună DA! până la capăt. Aici e o taină...Fiul face un pas, Tatăl face un pas, apoi Fiul un alt pas...și tot așa...până la capăt...Mântuirea noastră nu este operată doar de Fiul, sau doar de Tatăl. Tatăl *împreună* cu Fiul au făcut posibilă mântuirea noastră. Nu există individualism nici în actul jertfei. Nu doar Fiul, ci și Tatăl. Relația dintre cei doi a făcut posibilă nașterea Universului, căci din Tatăl prin Fiul s-au făcut toate...Relația dintre cei doi face posibilă răscumpărarea Universului...

Când înaintea noastră stă o cruce pe care nu o înțelegem sau un pahar ce trebuie sorbit...prea mult vedem că noi suntem cei care ducem greul. Noi avem impresia că Dumnezeu stă sus, rece și distant, spunându-ne răspicat: aceasta este calea! Dar oare doar nouă ne este greu să acceptăm? Oare nu îi este greu și Tatălui să aprobe acea suferință din viața noastră? Oare doar noi ne frângem, ne tulburăm și ezităm...Oare în Ghetsimani era zbatere doar în inima Fiului? Nu era și în inima Tatălui? Și oare nu pentru Avraam a fost mai greu decât pentru Isaac, căci Isaac trebuia să accepte să fie ucis, dar Avraam trebuia să accepte să-l ucidă el pe Isaac? Ai prefera să fii în pielea lui Isaac sau în pielea lui Avraam? Iată ce este în inima lui Dumnezeu înaintea revărsării judecății Sale drepte peste un popor încăpățânat și infidel care i-a omorât trimișii:

7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.

8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Ţeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!

(Osea 11:7-8)

Dacă acest lucru este în inima Sa când e vorba să pedepsească pe vrăjmașii Săi, oare ce este în inima Sa când este vorba să toarne paharul suferinței peste copiii Săi pe care-I iubește!? Dar dacă o face...înseamnă că, la fel ca în Ghetsimani, nu este altă cale. Nu este cu puțință altfel. Noi nu înțelegem de ce nu este cu puțință altfel. Noi vedem și alte căi. Dar noi nu vedem nici bolile din noi, nici planurile viitoare ale Domnului cu noi, nici războiul spiritual și nici alte multe lucruri pe care nu le vom putea afla pe acest pământ...Și de aici vine ezitarea, zbaterea noastră înainte crucii...Nu o vedem ca pe singura cale. Noi vedem și alte căi, și nu înțelegem de ce Dumnezeu tot alege calea cea grea...Dar El e ULTIMUL care ar alege pentru noi o cale grea și un pahar de sorbit...Mai mult decât noi nu vrea să suferim, sau să fim întristați...El ne iubește mai mult decât ne iubim noi înșine...Și totuși El NU ne ia paharul din drum...înseamnă că e UNICUL drum, că altfel nu se poate, că nu e cu puțință să fie îndepărat paharul. Și când crucea devine singura variantă, de-abia atunci putem să ne suim pe ia. Aceasta a fost și marea bătălie din Ghetsimani...Nu este și altă variantă? Dar Tatăl care-l iubea pe Fiul a spus NU!..deci era singura! Și Tatăl care ne iubește ne spune: Nu! Deci e singura! Și dacă e singura, atunci nu putem decât să mergem înainte. Și noi facem un pas, și El face un pas, și tot așa...și doar ÎMPREUNĂ putem pași din nou pe cruce. Noi spunem un DA! El ne mai dă o mângâiere, noi încă un DA! El ne mai dă un imbold și tot așa...Drumul răstignirii noastre nu este greu doar

pentru noi, ci și pentru El. El nu e nici sadic, nici cinic, nici absent, nici indiferent, nici vrăjmaș, nici neutru. El este aproapele nostru pășind cu noi pe cruce.

Dacă înțelegem acest principiu al ciopririi chipului lui Isus în noi, vom putea accepta că pe termen lung, în procesul creșterii noastre spirituale vor urma încercări și mai mari. Ne amintim de Avraam. Așteptarea împlinirii promisiunii lui Dumnezeu devenea din ce în ce mai grea. Și cu cât se apropia momentul nașterii și timpul trecea, cu atât așteptarea devenea din ce în ce mai grea. Și ultimul an a fost cel mai greu pentru Avraam. Dar Isaac s-a născut printr-o mare minune! Labirintul s-a încheiat. Și ce final glorios! Dar oare încercările s-au încheiat? La înțărirea lui Isaac urmează porunca alungării lui Ismail. Și apoi urmează porunca jertfirii lui Isaac, o încercare mai mare decât așteptarea nașterii lui Isaac! Între alungarea lui Ismail și jertfirea lui Isaac urmează într-adevăr o perioadă mai liniștită pentru credința lui Avraam, dar iată că după această perioadă urmează o încercare mult mai mare! Dar după jertfirea lui Isaac, lupta credinței se încheie pentru Avraam? Nu! Aș putea spune că au urmat încercări și mai mari, pot spune că lupta a continuat și că au mai fost multe teste de luat pentru credința lui Avraam. Nici nu coboară de pe muntele Moria și află vestea înmulțirii familiei rudelor sale. Apoi, urmează moartea Sarei. Apoi urmează așteptarea unui nepot. Isaac nu se mai căsătorește. Dar Avraam nu pune presiuni asupra sa. Înțelege că nu poate repeta un compromis de tip *Agar* scăzând standardele și forțând lucrurile de dragul împlinirii promisiunii divine. Isaac se căsătorește prin călăuzirea divină. Dar soția sa e stearpă. Din nou frământări, din nou așteptări. Avraam are 100 de ani când îl naște pe Isaac. Isaac se căsătorește la 40 de ani (Avraam are 140) și soția sa naște când Isaac are 60 de ani (iar Avraam 160 de ani!) – deci încă 20 de ani de așteptare pentru Avraam! Avraam moare la 175 de ani, deci când Iacov și Esau aveau 15 ani! Avraam are un destin unic deoarece Dumnezeu îi face o promisiune care-l închide într-o provocare a credinței până la moarte. E una să ai 12 fii ca Iacov, dar alta este să ai un singur fiu ca Avraam. Isaac s-a născut... dar dacă moare, dacă i se întâmplă ceva, cum se va împlini promisiunea care spune: *din tine* am să fac un neam mare! Și Isaac crește, dar nu se căsătorește! În sfârșit se căsătorește, dar soția sa e stearpă și trec încă 20 de ani... și naște 2 gemeni și doar atât. Nici măcar în ultimii 15 ani de viață Avraam nu se poate bucura de o împlinire cu PUTERE a promisiunii divine. Avraam nu vede de fapt niciodată o împlinire în forță a promisiunii lui Dumnezeu (cum vede Iacov de exemplu în timpul căruia sămânța lui Avraam începe deja să se înmulțească mult de tot!). Până în groapa mormântului, împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față de Avraam e destul de timidă, iar evidențele vizibile destul de fragile și eclipsate cu mult de binecuvântările primite în același domeniu de mulți oameni care nu beneficiau de nici o promisiune specifică din partea lui Dumnezeu. Avraam moare **ÎN CREDINȚĂ**. Labirintul său s-a încheiat doar la gura mormântului.

Deci încercările prezente se vor încheia, vor urma momente de respiro, dar apoi încercări și mai mari. Dar aceste încercări mai mari vor putea fi trecute doar pe baza a ceea ce am învățat din încercările anterioare. Luarea testului jertfirii lui Isaac se bazează în mod cert pe parcurgerea

până la capăt a labirintului nașterii lui Isaac. Biruința ispitirilor de pe cruce este susținută de biruința ispitirilor din pustie. Dar primul labirint trebuie parcurs PÂNĂ LA CAPĂT pentru ca să ne poată CAPACITA să parcurgem apoi un labirint și mai greu. Cu alte cuvinte, dacă Isaac s-ar fi născut mai devreme, înainte ca trupul lui Avraam să îmbătrânească și înainte ca Avraam să creadă că este aproape de moarte, Avraam nu ar fi fost pregătit pentru jertfirea lui Isaac. Dacă ispitirile din pustie ar fi durat doar 4 zile în loc de 40, pregătirea pentru ispitirile de pe cruce nu ar fi fost completă. Din această perspectivă înțelegem că este o nebunie să ceri ieșirea dintr-un labirint ÎNAINTE de vremea hotărâtă de Domnul. Căci după acest labirint greu, mai devreme sau mai târziu va urma un altul... ȘI MAI GREU! Dar nu doar atât, acest nou labirint greu va putea fi parcurs doar dacă s-au învățat toate lecțiile din primul labirint. Deci ideea de a EVADA din primul labirint înainte de vreme este o nebunie. Căci: *te grăbești așa de mult spre o cruce și mai grea?* sau: *Vrei neapărat să intri nepregătit într-o bătălie spirituală și mai mare?* Labirintul prezent trebuie parcurs până la capăt. Lasă-L pe Domnul să decidă vremea ieșirii din el. Da, este o vreme în care perioada de ispitire din pustie se va încheia. Nu te îndoii de acest lucru. Dar lasă-L pe Domnul să decidă ziua 40. Și dacă tot ești în labirint nu te mai frământa atât de mult cu ieșirea din el, ci mai degrabă cercetează-ți inima, deschide-ți urechea să asculți șoapta Duhului și să înțelegi care sunt LECȚIILE pe care Domnul mai vrea să te învețe. Căci singurul motiv pentru care nu te scoate din labirint este că mai sunt lecții de învățat, lecții VITALE pentru viitoarele labirinturi. Deci, vrei să mergi mai repede la următoare etapă? Atunci nu te mai văita, ci mai degrabă rostește smerit: *Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă...* Ce trebuie să mă mai învețe acest labirint? Nu te focaliza pe ieșirea din labirint, ci pe mesajul prezent pe care Domnul vrea să ți-l comunice prin labirint.

Acest principiu era o imensă provocare pentru Avraam. La Avraam presiunea crește din pricina trupului său îmbătrânit care dădea semne că ceasul morții e aproape. Încă la 75 de ani el se plânge lui Dumnezeu: *Ce-mi vei da? Căci mor fără copii...* La 99 de ani cu atât mai mult simțea că este aproape de moarte! Însuși Pavel spune că dintr-un trup aproape mort Dumnezeu l-a născut pe Isaac. Dacă Avraam era tânăr sau încă în putere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar Avraam nu era nici tânăr, nici în putere. Ba mai mult, procesul de îmbătrânire se accentuase și toate evidențele trupului său îi arătau că este aproape de moarte. Când era mai tânăr și mai în putere altfel aștepta împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Dar acum era aproape mort.... CUM să mai nască un copil? CÂND să mai nască, căci moartea e aproape... și apoi, chiar dacă l-ar naște... CE BUCURIE ar mai însemna, ce satisfacție părintească, de vreme ce vor muri curând, nu-l vor putea vedea crescând și pruncul va rămâne de mic orfan? Trecerea timpului și semnele îmbătrânirii amplifică presiunea în Avraam. DAR Sara mai trăiește 38 de ani după nașterea lui Isaac și Avraam 75 de ani. Și după moartea Sarei se mai căsătorește odată și face mulți copii cu Chetura! În mod evident Dumnezeu intervine în mod miraculos în trupul lui Avraam și-l întinerește, îl revigorează. Dumnezeu face aceeași minune și cu trupul lui Moise și apoi cu trupul lui Caleb. Împlinirea planului și a promisiunilor divine pentru Avraam, Moise și Caleb sfidează TRECEREA TIMPULUI și procesul normal de îmbătrânire. Iată că NIMIC nu poate împiedica împlinirea promisiunii divine: nici trecerea TIMPULUI, nici procesul îmbătrânirii și nici măcar

MOARTEA! Oare nu în această dimensiune a puterii lui Dumnezeu trebuia să creadă Avraam pentru a lua testul jertfirii lui Isaac? El a crezut că Dumnezeu îl va învia acolo pe munte din morți pentru ca promisiunea Sa să se împlinească prin el. Dar de unde credea el așa de mult în puterea lui Dumnezeu care sfida moartea? Oare nu din pricină că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE nașterea lui Isaac din trupul său aproape mort și din trupul Sarei căreia nu-i mai venea rânduiala femeilor? Oare nu pentru că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE cum Domnul i-a revigorat trupul și l-a reîntinerit pentru a putea fi *tată* pentru Isaac și pentru ca fiul promisiunii să nu rămână orfan? Astfel, moartea lui Isaac nu era considerată o piedică pentru împlinirea promisiunilor divine, căci Dumnezeu avea să îl învieze chiar din morți! În cele din urmă ce importanță avea că tatăl lui Isaac avea 100 de ani, de vreme ce Avraam era mai tânăr la suflet și mai în putere la trup decât mulți tineri? În cele din urmă ce importanță avea că Moise avea 120 de ani sau că viteazul Caleb a intrat în țară la 80 de ani? Căci iată ce spune Scriptura despre Moise la finalul vieții sale: *vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse.*(Deut.34:7).

Vom vedea că la cruce TIMPUL, trecerea lui, îmbătrânirea sau moartea reprezintă provocări imense pentru credința lui Isus. Cel mai greu test al lui Isus a fost să creadă în propria Sa înviere. Păcatele îi aduceau moarte, îmbătrânire și stingerea trupului, a sufletului, a duhului. Va mai putea fi readus la VIAȚĂ din această moarte atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o suferință cumplită... va mai putea fi mângâiat, reabilitat, vindecat după o rănire atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o durere cumplită după voia Tatălui. Îl va putea iubi pe Tatăl la fel de mult după ce avea să treacă printr-o astfel de traumă? Timpul purtării păcatelor însemna o eternitate... cum va putea fi condensată eternitatea în câteva ceasuri ? Eternitatea judecății divine va trece asupra Lui spre stingerea ființei Sale... va mai putea fi înviat? Isus, infinit mai mult ca Avraam, a trebuit să creadă împotriva oricărei nădejdi, în puterea nemărginită a Dumnezeirii prin care va putea purta paharul, prin care va putea fi readus la viață, prin care va putea fi mângâiat, înviorat, vindecat, reabilitat. Era vorba de o putere care SFIDA moartea, legile degradării, a stingerii ființei, care SFIDA timpul și trecerea anilor... Într-o astfel de PUTERE a crezut Isus pentru a se putea ancora în promisiunea învierii! Ispitițiile din pustie fuseseră o importantă pregătire. Fuseseră o moarte a sufletului, urmată de o înviere. E cumplit să nu-L simți pe Domnul și să dorești orice altceva decât pe Domnul. Este ca o moarte a sufletului. Este o traumă reală. Dar Isus a fost reabilitat după cele 40 de zile. Trupul și sufletul i-au fost înviorate. A fost ca o adevărată înviere din morți. A fost o prefigurare a învierii de după cruce!

.....

Isus putea purta păcatele omenirii fără ca încrederea Sa în Tatăl să moară. Înăluntru Său a rămas deci o zonă neatinsă de moarte. Când Adam a păcătuit, el a fost părăsit de slava lui Dumnezeu și inima sa s-a umplut de răzvrătire față de Domnul. Când al doilea Adam poartă păcatele omenirii, el este invadat de moarte, dar nu este umplut de răzvrătire. Răzvrătirea adusă de păcat, de moarte, nu poate intra în Locul Preasfânt, în sediul încrederii lui Isus în Tatăl. Deci nu cred că greșim când spunem că Isus nu este umplut ca primul Adam în întregime de moarte.

Moartea intră în Templul ființei Sale, în El în întregime și totuși Locul Preasfânt nu este atins de moarte. Și aceasta pentru că El Însuși nu păcătuse, și aceasta pentru că era Fiul lui Dumnezeu și putea primi păcatele omenirii fără ca aceasta să-i invadeze întreaga ființă. Acest loc preasfânt de care vorbim era umplut de divinitatea lui Isus. Tatăl mai era și El acolo? Greu de răspuns. Tatăl părăsise oare doar curtea Templului și doar Locul Sfânt, dar mai rămăsese în Locul Preasfânt? Dacă Locul preasfânt nu era atins de păcat, atunci poate da.. și poate acest lucru înseamnă că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Sau poate nu și acea viață, lumină rămasă în Locul Sfânt, izvora doar din divinitatea Fiului.

Această zonă neinvadată de întuneric, de răzvrătire, de păcat, de moarte, această zonă a încrederii lui Isus în Tatăl, face posibilă învierea. Păcatul aduce cu sine răzvrătire. Când Templul ființei lui Isus a fost invadat de păcatele noastre, acestea au adus probabil cu ele și o cumplită răzvrătire față de Tatăl. Dar acestei răzvrătiri I s-a opus încrederea deplină din Locul Preasfânt. Răzvrătirea nu a intrat în Locul Preasfânt. Încrederea din Locul Preasfânt a zdrobit răzvrătirea din restul Templului. Nașterea lui Isaac nu a putut avea loc decât prin credința lui Avraam. Învierea lui Isus nu putea avea loc decât pe baza credinței lui Isus. Isus trebuia să își păstreze până la capăt încrederea în Tatăl pentru ca învierea să poată avea loc. Isus trebuia să creadă în propria Sa înviere pentru ca Tatăl să Îl poată învia din nou. În Isus acea zonă a ÎNCREDERII în Tatăl și în promisiunile Sale trebuia să rămână desăvârșită. Iar Isus crede în înviere până la capăt. El crede promisiunea Tatălui: *și nu vei îngădui Unsului Tău să vadă putrezirea...* El vorbește despre ea ucenicilor. Iar la final pe cruce invocă, dacă vreți, învierea spunând: *S-a isprăvit! În mâinile Tale îmi încredințez duhul...* La fel ca și Avraam trebuia să creadă împotriva oricărei nădejdi în promisiunea învierii pentru ca învierea să poată avea loc. De altfel El nu putea parcurge labirintul purtării păcatelor până la capăt dacă nu credea în învierea Sa. Pentru bucuria care-I era pusă înainte El a disprețuit rușinea.

○ **Decizia lui Lot de a părăsi pe Avraam**

Comorile la care noi renunțăm de dragul lui Isus de fapt nu sunt comori. Căci aceste comori, dacă nu fac parte din planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, fac parte din planul celui rău pentru viața noastră. Și atunci acele comori nu vor putea decât să ne facă rău, să ne junghie, să împlinească planul celui rău cu viața noastră. Da, nu doar Dumnezeu are un plan cu viața noastră, și cel rău are un plan pentru viața noastră. În planul Domnului, adesea trebuie să renunțăm la anumite vise, comori. Aceste nu pot fi neutre. Dacă nu fac parte din planul Domnului fac parte din celălalt plan. Ele devin astfel capcane ascunse care în timp vor produce răni adânci și dureroase. Ne amintim de Lot. Planul Domnului cu viața sa nu era desigur să meargă în Sodoma. Mai degrabă era să stea lângă Avraam, să învețe și el mersul credinței, și de ce nu, să fie ca Avraam în Scriptură, un model al credinței care să încurajeze apoi milioanele de credincioși care aveau să intre în istorie. Dar în acel moment Sodoma era o comoară, un loc mai bun, și a sta lângă Avraam era dificil. Ar fi trebuit să renunțe la acea comoară și să aleagă un context mai dificil. Dar a ales comoara și a respins planul Domnului pentru viața sa. În prima zi

nu s-a întâmplat nimic, nici în a doua zi, nici în a treia. Și-a continuat relația cu Domnul în Sodoma. Avea pace, avea bucurie, Domnul era cu el! Se poate deci și fără calea crucii! Dar timpul a trecut... spiritul Sodomei a început încet dar sigur să intre în inima sa și a soției sale, a copiilor săi... În inima sa a mai rămas un strop de credință care i-a mântuit sufletul... Dar soția, copiii s-au lepădat de Domnul și au pierit. Și cele două fiice care au scăpat din Sodoma l-au îmbătat și au comis incest... Ce răni, ce durere, ce final... Oare nu ar fi fost mai ușor pentru Lot să accepte durerea de a renunța la planul de a pleca de lângă Avraam într-un loc mai confortabil și mai prosper din punct de vedere material? Oare cum ar fi continuat povestea lui Lot dacă rămânea lângă Avraam? Relația cu Domnul e personală, dar creșterea în relația cu Domnul se realizează doar cu ajutorul celor de lângă noi. Să îl ai pe Avraam lângă tine și să pleci atât de ușor? În numele doctrinei că Dumnezeu este peeste tot, că Dumnezeu poate lucra și fără Avraam, că Avraam e doar un om și atât... că harul Său nu depinde de un om etc. ... Lot pleacă liniștit în Sodoma. Dar celălalt de lângă noi ne influențează. Creșterea noastră în relația cu Domnul este determinată mai mult decât ne imaginăm de cel de lângă noi. De aceea a-L iubi pe Domnul înseamnă a căuta părtașia, relația cu cei care Îl iubesc mai mult ca tine. A-L iubi pe Domnul înseamnă a te ruga pentru intersecția destinului tău cu acei oameni care-L iubesc pe Domnul mai mult decât tu însuși și te pot ajuta. Fără acest celălalt matur în Hristos nu poți crește. Și nu vorbim de un celălalt perfect, care nu te deranjează, care te lasă să dormi în voie somnul neprihănirii personale. Ci de un celălalt imperfect, dar matur, și care să te iubească suficient de mult ca să te rănească atunci când ai nevoie să fii rănit. *Eu și Domnul suntem majoritatea! Doar eu cu Domnul! Domnul e singura mea fericire!* – sună frumos, sună a credință. Dar în spate este mândrie, este lipsă de smerenie, este o fugă de celălalt. Celălalt contează. Dacă vrei să te înțelepțești *umblă* cu cei înțelepți! Dacă vrei să dormi somnul neprihănirii personale umblă doar cu piticii Împărăției! O bună parte din binecuvântările Domnului pentru viața noastră depind nu atât de anumite alegeri ale noastre cât de prezența la timpul potrivit a unor oameni duhovnicești lângă noi. Multe din binecuvântările vieții noastre nu izvorăsc din alegerile noastre sau din credința noastră, ci din alegerile și credința celor de lângă noi. Și atunci unde mai este partea noastră? Ea este... căci ține mult de CINE este acel celălalt lângă care umblă prin viață. Iubirea de Dumnezeu se manifestă și prin faptul că alegem să ne așezăm și să rămânem între acei oameni maturi în Hristos de la care putem învăța creșterea în iubire prin har. În ceasul cel greu, Iuda nu a mai putut fi ajutat de Isus! Marii preoți cu care a ales să facă alianță i-au pecetluit drumul spre iad.

(Extras din Matei)

○ Avraam în Gherar

Mântuitorul Însuși a trebuit să creadă în protecția desăvârșită a Tatălui atunci când S-a întrupat, când a renunțat la puterea și slava Sa și a primit un trup asemănător cu cel al păcatului prin care putea fi ispitit de cel rău în toate felurile ca și noi. Și la El miza era atât de mare. El nu avea și resursa pocăinței. El trebuie să trăiască fără pată. Cel mai mic gest greșit ar fi însemnat

moarte eternă. Și El a trebuit să se încreadă în Tatăl că va fi acolo prin Duhul Sfânt pentru a-L ajuta să lupte cu toate uneltirile diavolului. Dar marele test al Mântuitorului a fost în fața crucii. Dacă până la cruce Tatăl a fost cu El, la cruce Însuși Tatăl avea să Îl părăsească și Să se întoarcă cu mânie față de El, El Cel neprihănit, El Cel fără pată. Să trăiești fără păcat, și la sfârșitul lucrării tale pe pământ în loc să ai parte de mângâiere, ți se ia și singurul lucru care nu și se luase, și care a fost marea mângâiere, și anume: prezența Tatălui. Oare cât de singur s-a simțit Hristos acolo pe cruce când a strigat: Doamne, Doamne, de ce M-ai părăsit? Domnul va îngădui încercări în viața noastră când vom fi singuri și cei din jurul nostru nu vor putea fi alături de noi. Dar vor fi și încercări când oamenii nu vor putea fi alături de noi dar vom avea și impresia că Domnul ne-a părăsit. El va fi de fapt cu noi, dar noi vom simți exact opusul. Și în acea singurătate, vom înțelege o picătură din singurătatea prin care a trăit Hristos, și vom conștientiza mai bine cât de mult a suferit Hristos pentru noi, și vom înțelege astfel mai mult cât de mult ne-a iubit. Și vom fi și mai încredințați că nimic nu ne va despărți de dragostea Lui. Acesta este drumul despre spunea Pavel: ***și să-L cunoșc pe El, și puterea învierea Lui, și părăsirea suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui.*** Domnul va îngădui asupra vieții noastre încercări care se vor asemăna din ce în ce mai mult cu suferința Domnului. Și una din aceste încercări va fi atunci când Domnul ne va părăsi pentru a cunoaște tot ce este în inima noastră. Și când ne va părăsi, la început ne vom speria și vom face prostii așa cum a făcut Avraam în Gherar când a crezut că Domnul l-a abandonat. În Geneza cap.19 când Domnul a distrus Sodoma și Gomora, Avraam a fost luat prin surprindere. El nu știa că Lot a fost salvat și nici nu știa că nu erau nici măcar 10 oameni neprihăniți în acea cetate. Și atunci Avraam s-a speriat și a fugit și a considerat că nu își mai poate pune încrederea în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea pentru a-l slava pe Lot și întreaga cetate, pe ce bază putea să aibă încredere că Dumnezeu îl va asculta și îi va da un copil? Dacă Domnul nu l-a mântuit pe Lot, cum se putea încrede în El în faptul că Domnul îl va păzi în Gherar și îi va da un copil? Este interesant că Domnul este îngăduitor cu Avraam. Acesta tocmai primise promisiunea că la anul pe vremea aceea Sara va avea un copil. Și Avraam în Gherar se crede singur și luptă singur, și o dă pe Sara de nevastă lui Abimelec. Dar Domnul nu Îl abandonează pe Avraam chiar dacă acesta a păcătuit și a ales calea necredinței. Domnul harului intervine și nu îngăduie ca Sara să ajungă soția lui Abimelec. Nu-l pedepsește pe Avraam, ci îl muștră și pedepsește pe Abimelec. Și Avraam este chemat să se roage pentru vindecarea pântecelor femeilor din acea zonă. Și Domnul îl ascultă. Credința lui Avraam este reabilitată. Avraam vede că Domnul nu l-a părăsit nici când el l-a părăsit pe Domnul. Avraam vede că Domnul ascultă rugăciunea sa, un mare păcătos. Avraam vede că Domnul îi ascultă rugăciunea chiar în domeniul atât de important pentru el: nașterea de copii. Și Avraam revine pe calea credinței. Dacă Avraam, tatăl tuturor credincioșilor s-a speriat când a crezut că Domnul l-a lăsat singur, oare noi nu ne vom speria și nu vom face prostii asemănătoare cu ale lui? Frumos este că Domnul rămâne cu noi și luptă pentru noi. El vrea mai mult decât noi să biruim, El vrea mai mult decât noi să creștem, El are mai multă răbdare cu noi decât avem noi înșine cu noi, El are mai multă încredere în vindecarea și creșterea noastră decât avem noi!

Cel mai mare test al Mântuitorului a fost în fața crucii. Acolo avea în fața Sa paharul tuturor nelegiuirilor oamenilor, mânia aprinsă a lui Dumnezeu, și un iad etern. Și atunci frământarea sufletului Său a fost: ***Doamne, Eu accept voia Ta să beau acest pahar pentru mântuirea celorlalți. Dar cu MINE, cu MINE ce se va întâmpla? Oare voi ieși viu din acest iad? Oare nu voi fi distrus de mânia Ta pentru totdeauna? Oare va mai fi speranță că voi vedea din nou Fața Ta? Oare nu voi pieri împreună cu nelegiuirile tuturor oamenilor? Cu MINE; cu MINE, ce se va întâmpla? Cu atât mai mult cu cât voi fi singur în acest IAD, voi fi fără TINE, și TU ÎNSUȘI vei fi împotriva Mea? Dacă TU ÎNSUȘI vei lupta cu toată mânia Ta împotriva Mea, cum voi putea ieși întreg?***

Și Tatăl i-a răspuns: ***Ai încredere deplină în Mine și în dragostea Mea și în Cuvântul Meu. Tu vei birui, și a Îmi vei vedea din nou Fața. Nu voi lăsa ca trupul Tău să vadă putrezirea, și a treia zi Te voi învia din morți.***

○ **Avraam vs. Pavel**

Pavel a fost un model în credințioșie. da, el a primit resurse speciale. Dar le-a și folosit cu toată credințioșia! Da, i s-a dat mult, dar și i s-a cerut mult, și a trecut prin atâtea încercări, rezistând. Deci, când privim la Pavel nici să descurajăm, înțelegând resursele speciale pe care el le-a primit, dar nici să nu ne culcăm pe o ureche spunând: da, lui i s-a dat mult? Dar nouă cărora ni s-a dat mai puțin, ce facem cu acel puțin: iată întrebarea! Da, nouă ni s-a dat puțin, dar ni se cere mai puțin, și avem parte de încercări mai mici. Ce facem în acele încercări? Domnul ne promite că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre. Pavel s-a folosit de toate resursele primite și a biruit toate încercările și toate ispitele acelea mari. Dar noi ce facem? Pavel nu este doar o demonstrație a puterii Evangheliei în viața unui om care trăiește într-un decăzut, el este și un model de credințioșie. Și cu siguranță că Domnul l-a ales pentru că a știut că nu va da înapoi și nu va compromite mesajul Evangheliei. Iată ce spune Domnul despre Avraam în Geneza cap.18:

- Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit. (Gen.18:17-19)

Domnul știa mai dinainte că Avraam negreșit va umbla Calea Domnului. Și atunci din această pricină, Domnul îl cheamă pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, îl cheamă să intre în mari lupte spirituale de fapt. Și acum sunt două observații foarte interesante:

- a) Domnul spune acest lucru chiar dacă știa că în cap.20 Avraam va avea un moment de neveghere și o va da pe soția sa haremului lui Abimelec. Cum să comiți o asemenea faptă cu promisiunea lui Dumnezeu în mâini? Dar Domnul știa și că Avraam a avut această neveghere într-un moment de mare presiune spirituală, și că acesta va reveni pe calea

ascultării de El. Deci Domnul nu se așteaptă de la Avraam la o viață perfectă, dar la o viață în care dominantă să fie ascultarea și în care să revină mereu pe calea ascultării de Domnul.

- b) Dacă Domnul nu îl chema pe Avraam să mijlocească pentru Sodoma, cel mai probabil, Avraam nu ar fi avut căderea din cap.20. Avraam intră într-o luptă spirituală pentru Sodoma. Și oricine intră într-o luptă spirituală are parte de contraofensiva celui rău. Nimeni nu scapă. Aceasta este legea războiului spiritual. Și după mijlocirea asupra Sodomei, Avraam este lovit de un puternic duh de îndoială cu privire la protecția și credințioșia lui Dumnezeu care îl face să comită un mare păcat. Deci Domnul știe că Avraam nu va face din prima față contraofensivei spirituale ale celui rău, totuși îl cheamă pe Avraam să mijlocească. De ce? Pentru că Avraam avea resursele necesare să biruie încercarea căci tocmai se întâlnise și mâncase la masă cu Domnul care îi reînnoise promisiunea. Avraam a căzut pentru că a făcut o alegere. Domnul ne lasă să facem alegeri. Ele definesc în cele din urmă cine suntem noi, și Domnul nu ne va opri tot timpul din alegerile noastre greșite. Și apoi, pentru că Domnul știa că va interveni să îl salveze pe Avraam din acea capcană a celui rău, și că Avraam va reveni pe calea credinței, și că după acea cădere, credința lui Avraam avea să fie mai puternic ancorată în Domnul. În cele din urmă, războiul se dă asupra credinței noastre. Petru era mai „curat” în ochii săi înainte să se lepede de Domnul, dar credința sa mult mai vulnerabilă. După cădere, el era mai „murdar” în ochii lui, dar după întoarcerea sa la Domnul din acea cădere, credința sa era curățită și mult mai ancorată în Domnul. Cu siguranță că noi suntem foarte preocupați de imaginea noastră. Dar Domnul e mai preocupat de inima noastră și de credința noastră. Cu siguranță că Domnul ne-ar fi putut feri de multe încercări și contexte care au dus la căderi rușinoase ca a lui Avraam și ne-am fi păstrat imaginea noastră bună despre noi, dar am fi rămas în inima noastră cu fisuri și cu credință, cu multe puncte vulnerabile care în contexte mai dificile ne-ar duce la căderi și mai mari care ne-ar fi fatale. Și dacă noi nu vrem să ne tratăm fisurile în cămeruță când Domnul ne înștiințează ca Petru: nu ești ok..te vei lepăda de Mine de 3 ori..., atunci va urma testul care să ne trezească. Și ne va trezi. Nu va fi testul care ne va distruge, ci acela care ne va trezi și ne va smeri, dar și ne va curăți. Petru, după cădere și reabilitare era mult mai în siguranță decât înainte de cădere. La fel și Avraam. Cât de liniștit vorbește Domnul despre finalitatea vieții lui Avraam în cap.18, chiar dacă știe ce va urma în cap.20. Liniștea din inima Domnului aduce pace și liniște în inima noastră. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul cu atât vom fi chemați în lupte spirituale mai mari și cu atât contraofensiva celui rău va fi mai mare, și cu atât vom face greșeli mai mari dacă nu vom fi în veghere permanentă și dacă nu ne vom folosi ca Pavel cu toată credințioșia de toate resursele pe care ni le va pune la dispoziție Domnul. Mare atenție! La un moment dat intri într-o dimensiune a războiului spiritual în care nu îți mai poți permite nici un moment de relaxare, odihnă sau concediu. Trebuie să fii clipă de clipă în luptă, în veghere, în ofensivă, apelând la toate resursele cerului. Ne aducem aminte de David. Cum e posibil ca un om cu atâta succes, cu o așa inimă și cu viața împlinită și cu mai multe soții să decidă așa deodată să se culce cu soția slujitorului său? Autorul nu ne prezintă detaliat procesul căderii lui David, dar ne dă un singur indiciu: deși era vremea

războiului, David a rămas acasă și s-a relaxat, și după-amiază spre seară era deja în pat. David a făcut o mică pauză în a mai purta războaiele Domnului, nu s-a mai îmbrăcat în acele zile cu armătura lui Dumnezeu, și atunci legiunile de demoni care luptau zi și noapte împotriva lui, au profitat de neveghearea acestuia, țintind și lovind, iar David lipsit de vigilența luptei spirituale, a ales prea ușor să cedeze ispitei. Și ce a urmat este înfiorător.

(Extras din 2 Corinteni)